

РЕШЕНИЕ

№ 5719

гр. София, 22.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 29.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **4172** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10а от Закона за чужденците в Република България.

Образувано е по жалба на И. Л. В., гражданин на Русия, срещу отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип D, издаден на 24.2.2020 г. от завеждащ Консулската служба при Посолството на Република България в М., Руска Федерация. Жалбоподателката твърди, че оспорваният отказ е постановен поради липса на мотиви, в противоречие с материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения. Подала е заявление за издаване на виза, на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ – като представител на чуждестранно търговско дружество – търговско представителство КИЗОКУ А., регистрирано в търговския регистър към Българската търговско-промишлена палата и със седалище в [населено място]. Самото търговско представителство е регистрирано в Република България след проверка и оценка на икономическата активност и данъчната изрядност, за период от две години назад. С оглед на което и представеният сертификат по повод на кандидатстване на виза тип D удостоверява, че обстоятелствата са доказани съгласно чл. 24, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ. Към заявлението са били приложени всички необходими документи. При проведеното интервю жалбоподателката е посочила с ясни и категорични отговори причината за кандидатстване и целта на пътуването. Още повече, че тя планира сключване на брак с български гражданин и трайно установяване в [населено място] заедно с двете си деца на 4 и 10 г. Ето защо се твърди, че с отказа си се нарушава правото на семеен

живот, както и правото да встъпи в брак.

Ответникът – консулт на Република България в [населено място], Руската федерация, моли жалбата да се отхвърли като неоснователна; решението да бъде съобразено със становището на дирекция „Миграция“.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените доказателства, намира следното:

Жалбоподателката е подала заявление за виза, на 18.12.2019 г. Като основание е посочила „търговско представителство“.

Представен е и сертификат № 4221/10.12.2019 г., видно от който се установява, че в Българската търговско-промишлена палата е регистрирано търговско представителство на КИЗОКУ А. със седалище в М., Руската федерация. Като правен статут е отбелязано неюридическо лице без право на стопанска дейност, а като дейност за делови контакти – услуги в областта на търговията с битови стоки. Като представител по пълномощие са посочени И. Д. М. и И. Л. В.. В сертификата е прието, че са доказани от страна на чуждестранното дружество обстоятелствата по чл. 24, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ.

Търговското представителство е вписано и в търговския регистър, с ЕИК[ЕИК]

Представен е нот.акт от 22.8.2019 г., видно от който жалбоподателката е закупила имот /90 кв.м./ в курортен комплекс в [населено място]. Видно от справка за съдимост, тя не е осъждана. Представена е медицинска застраховка.

Представено е становище от Областна дирекция на МВР-Б., видно от което е посочено, че при посещение на вписания на търговското представителство адрес не е установен никой. Посоченият телефон за връзка не е актуализиран и не съществува, поради което и връзката не е била възможна. В Руската федерация е установена „фирма“ със същото наименование, с предмет на дейност търговия на едро със стоки за бита, за която няма данни за регистрирани представителства.

Ответникът е постановил обжалвания отказ с мотив, че само формално са спазени изискванията за издаване на исканата виза, а при проверката е установено, че жалбоподателката не отговаря на условията на чл. 24, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ.

Предвид така установеното съдът намира, че оспорването е неоснователно.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 9г, ал. 1 ЗЧРБ, видно от заповед № 95-00-254/3.10.2011 г. на министъра на външните работи и заповед № 60/27.8.2018 г. – т. 1 на посланика на РБ в Руската федерация. Актът е издаден в предвидената в закона писмена форма.

При постановяването му ответникът не е допуснал съществени нарушения на административно-производствените правила. Видно от събраните и обсъдени по-горе доказателства, жалбоподателят, на разбираем за него език, е имал възможност да опише целта и условията на своето пътуване, както и да представи доказателства в тази насока. Отказът е в достатъчна степен мотивиран, като са посочени установените, респ. – неустановените факти, както и приложимите правни норми. По-голяма част от изводите на органа се базират на констатирането на липсата на установени релевантни факти, поради и което не биха могли да се изложат доказателства в тази насока.

По същество.

Съгласно чл. 24, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са представители на чуждестранно търговско дружество с регистрирано, след проверка и оценка на представени документи относно икономическата активност и данъчната изрядност на

чуждестранното дружество за период от две години преди регистрацията на представителството, както и на документи относно неговите планирани дейности, от Българската търговско-промишлена палата търговско представителство в Република България; разрешение за продължително пребиваване могат да получат не повече от трима представители за всяко чуждестранно търговско дружество; Българската търговско-промишлена палата своевременно уведомява дирекция "Миграция" при промяна в обстоятелствата по регистрацията на представителството.

Действително, от доказателствата по делото се установява /така, както е посочено в оспорения акт/, че формално са спазени изискванията на посочената норма, а именно – наличието на представителство в полза на регистрирано в БТПП чуждестранно търговско дружество. Следва да се отбележи обаче, че проверката на посочените обстоятелства е единствено документална.

Същевременно, при проверка на адреса на представителството, е установено, че там няма никой – нито представители, нито други длъжностни лица. Посоченият телефон за връзка не е актуален. С други думи, не може да се направи извод относно наличието на реално извършвана дейност от страна на този търговски представител. Не са представени нови доказателства в тази насока и при съдебното обжалване.

На следващо място, съгласно чл. 24, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ, при регистрацията на търговското представителство, освен проверка за две години назад, се изисква и представяне на документи относно планираните дейности. Пред настоящия състав, въпреки указаната доказателствена тежест, не се представиха такива документи, нито други доказателства, които да оборят посочените по-горе фактически констатации относно наличието на фиктивна регистрация.

Ето защо съдът намира, че са правилни изводите на ответника, че са налице предпоставките на чл. 10, ал.1, т. 17 ЗЧРБ – жалбоподателката не е доказала, а и не доказва в това производство достоверно целта и условията на заявеното пребиваване.

Останалите съображения в жалбата – относно планирано установяване на територията на Република България с цел брак, освен, че не се доказва, е и неотнормимо към спора, доколкото тези бъдещи лични отношения не са заявени като основание за издаване на исканата виза.

Предвид изложеното съдът намира, че жалбата е неоснователна, поради което следва да се отхвърли; не се установи незаконосъобразност по смисъла на чл.146 АПК на обжалваното решение.

По разноските. Предвид неоснователността на жалбата, на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. Л. В., родена на 7.10.1981 г., гражданин на Русия, срещу отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип D, издаден на 24.2.2020 г. от завеждащ Консулската служба при Посолството на Република България в М., Руска Федерация.

ОСЪЖДА И. Л. В. да заплати на министерството на външните работи сумата от 100 лв. юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му.

СЪДИЯ: